

KALI FAJARDO-ANSTINE

SABRINA VE CORINA

İNGİLİZCE ASLINDAN ÇEVİREN: AVİ PARDO

*Annem ve babam için,
sanatçı yaratıcıları*

*Geceyarısı halısında çocukluk aşklarınla
Ve İspanyol terbiyenle ve annenin uyuşturucularıyla
Ve kovboy ağzın ve sokağa çıkma yasağı kulaklığıyla
Sana kim karşı koyabilir?
Ovaların mahzun gözlü kadını*

–BOB DYLAN

İÇİNDEKİLER

Şeker Bebekler.....	11
Sabrina ve Corina	31
Kız Kardeşler	51
Şifa	73
Julian Plaza.....	88
Galapago	106
Cheesman Parkı.....	119
Tomi.....	139
Daha Batıya mı Gitsek?.....	161
Bütün Adları	177
Hayalet Hastalık.....	190

ŞEKER BEBEKLER

Colorado toprağı genellikle sert ve kabukludur ama o bahar beklenenin çok üzerinde kar ve yağmur yağmıştı. Sekizinci sınıftaydım ve sınıftaki erkek çocuklardan birkaçı askercilik oynamak için mükemmel bir alan oluştuğuna karar verdiler. Babalarının kulübelerinden kazma ve kürek ödünç aldılar, aletleri bisikletlerinin gidon sepetlerine yerleştirdiler ve kasabamız Sagarita'nın batı ucuna sürdüler, toprağın salınan çimlerden oluşan ipeksi dokusuyla yüzünü yastığa koymuş uyuyan bir kadını çağrıştırdığı alana; gündüzleri sarışın, geceleri ise kuzguni saçlı olan afete doğru.

11

Kemiğe ilk isabet eden çocuk Robbie Martinez oldu. Paslanmış küreğin kör kenarıyla. Yakın zamanda ıslanmış topraktan solgun beyaz ve kırılgan bir kemik parçası çıkardı ve bir kâğıt parçası fırlatır gibi rüzgâra fırlattı. “Bakın,” dedi, dua edermiş gibi diz çökerek. “Hepiniz gelip bakın.”

Diğer çocuklar etrafına toplandılar. Yerde siyah zikzak desenli birkaç kırık çanak duruyordu. O kırık çanakların yanında kuru mısır taneleri gibi dağılmış insan dişleri vardı. Güneş Sangre de Cristo Dağlarının en yüksek zirvesinin arkasında batmaya başlamıştı. Gökyüzü soluk ve kasvetliydi, üzerlerinden geçen bir kertenkelenin şiş karnını andırıyordu.

“Dokunmayın,” dedi Robbie. “Hiçbir şeye dokunmayın. Birilerine söylememiz gerekiyor.”

Ve söylediler. Bütün kasabaya. Herkes tanık olmuştu sanki.

Bu keşiften günler sonra sekizinci sınıf projemiz açıklandı. Beden eğitimi salonunda toplandık. Öğretmenler teknik eğitim sınıfından erkek öğrenciler ile ev ekonomisi sınıfından kız öğrencileri bir araya getirmişlerdi. Yukarıdan sallanan iplerin ve basketbol potalarının altında on sıra oluşturacak biçimde yere bağdaş kurduk. Salon kirli çoraplara sokup çıkarılmış tenis topları gibi kokuyordu ve duvarlar mor vinil kaplıydı – sözümona yakan top oyununda oluşabilecek yaralanmaları asgariye indirmek için. Bana sorarsanız tımarhaneyi andırıyordu.

Bayan Sharply, zürafa boyunlu fakat gergedan bedenli ve patlak gözlü bir kadın, karşımızda tahta bir sandığın üzerinde duruyordu. “Sekizinci sınıf hayatınızın kalan iki haftası boyunca bir başka canlıya bakacaksınız,” dedi. Sonra elini bir kesekâğıdına sokup içi toz şeker dolu bir torba çıkardı. “Şeker bebekler. Kendi şeker bebeklerimizi büyüteceğiz.”

Üst sınıflardaki öğrencilerden ünlü okul projelerine dair pek çok şey duymuştuk. Domuz yavrularını kesip parçalarına ayırmak, kötü şöhretli “büyüme ve değişim” ekibi, karbondioksit dolu teneke kutularla roket fırlatma ve sigara dumanına maruz bırakılıp karartılmış inek ciğeri, fakat kimse bize böyle bir şeyden söz etmemişti.

“Şeker bebekler çok fazla sorumluluk gerektirir,” dedi Bayan Sharply sandıktan inip elindeki şeker torbasıyla gezinmeye başlayarak. Bize beslenme, bağlanma, bütçe ve pek çok başka konuda değerlendirilmeye tabi tutulacağımızı söyledi. Sonra alt değiştirme talimatlarını dağıttı.

“Bütün bunları tek başımıza mı yapacağız?” diye sordu Solana Segura. Tam arkamdaydı, kesintisiz sızlanması her cümlenin

küçük bir ulumayla bitmesine neden oluyordu. “Bekâr anneler gibi filan mı?”

Ön taraflardan çocuğun teki, “Ama DNA babasının ben *olmadığımı* kanıtlıyor,” diye haykırdı.

Her yerden kıkırtılar yükseldi, Bayan Sharply iki parmağını kaldırıp bizi susturuncaya kadar. “Tabii ki hayır. Herkesin bir ortağı olacak. Çekiliş yapacağız.”

Spor ayakkabı giymiş öğretmen yardımcılarının biri Bayan Sharply’nin yanında bir sihirbaz asistanı gibi bitiverdi. Elinde biri pembe öteki mavi parıltı tozuyla süslenmiş iki teneke kutu vardı. Bayan Sharply şeker torbasını yere bıraktıktan sonra yardımcısından kutuları alıp iki kutuyu da iyice çalkaladı. Pembe kutudan çıktığı ilk ad Mimi Yazzie oldu. Mimi omuzları çökük bir vaziyette durup yüzünü kollarının arasına gömerek Bayan Sharply’nin ortağının adını duyurmasını bekledi. Mike Ramos. Bu utanç verici döngü birkaç kez tekrarlandıktan sonra ben Roberto Martinez ile eşleştim, kemiği bulan çocukla.

13

Okuldan sonra Robbie’yle bahçedeki salıncaklarda sallanmaya başladık. Robbie dudakları genellikle çatlak, burnunun alt kısmı çilli, sıska bir çocuktü. Futbol oynar ve her zaman eski bir rüzgârlık ve üç yerine dört şeridi olan çakma Adidas ayakkabı giyerdi. Şeker bebeği kucağına almış, değneği andıran kollarının arasında hafifçe dengelemişti. Siyah gözleri o kadar iri ve genişti ki titrek, gıcırtılı sesiyle konuşurken iki kahverengi güvercin yumurtasını andırırlardı. “Ona bir ad koymamız gerektiğini söylediler. Adını sen koymak ister misin, Sierra?”

“Hayır, sen koy.” Yukarı sallandım. “Ve bu gece onu evine götür.” Aşağı sallandım. “Yarın ben bakarım ama sadece mecbur kalırsam.”

“Tamam,” dedi. “Miranda’ya ne dersin? Anneannemin adı.”

“Fark etmez,” dedim, iç çekip salıncakta arkama yaslanarak. “Anneanneninin adı olsun. Bütün ailenin adı olabilir. Umurum-

da değil.” Paslı zincir gerilinceye kadar yukarı sallandım. Sonra sıçradım ve yumuşak çakıl zemine iki ayağımın üzerinde kon-
dum. Eve yollandım.

“Şu işe bak,” dedi babam sabahleyin birlikte kahvaltı ederken. Mikrodalga fırının üzerinde duran küçük siyah beyaz televiz-
yonun ekranına haber olarak kazı alanının yukarıdan çekilmiş
görüntüleri geldi. Kazı alanı yüksükler ve porselen biblolardan
çok eski insan kalıntılarının gölge boksu yaptıkları bir ringi an-
dırıyordu.

“Gidip görebilir miyiz?” diye sordum babama, mısır gevreği-
min kalanını kaşıklayıp ağzıma sokarak.

“Bizi orada istediklerini sanmıyorum,” dedi babam, gözleri-
ni ekrandan ayırmadan. Gözkapaklarının etrafında derin çizgi-
ler vardı, saçı gümüş rengindeydi ve elleri Colorado güneşinin
altında yıllarca çatı ustası olarak çalışmaktan lekelenmişti. İn-
sanlar onu büyükbabam sanmaya başlamışlardı.

“Neden? Gitmemize izin vermeleri gerekir.” Lavaboya kirli
çanağımı fırlattım. “Biz buralıyız. Onlar *bizim* atalarımız.”

Babam çenesini kaşıdı. Bir zamanlar altın nikâh yüzüğü bu-
lunan parmağında şimdi ince turkuvaz bir yüzük vardı. “Lava-
boda kirli bulaşık bırakma,” dedi babam. “Sana bunu kaç kez
söyleyeceğim, Sierra?”

Dönüp çanağımı yıkamaya başladım. “Ciddiyim. Gitmek
istiyorum.”

“Bu tür şeylere buralarda hep rastlanır. Özel bir şey değil.”

Çanağımı yeşil-sarı bulaşık süngeriyile ovarken ona benim
için yeni bir şey olduğunu söyledim ve süt rengini alan su gide-
rin kalın lastik dudaklarının arasından çağıldayarak aşağı aktı.
Çanağı bir kez daha durularken lavabonun üzerindeki pencere-
den dışarı baktım. Berrak bir sabahtı, uzaktaki masmavi dağlar
devasa bir dalgayı andırıyordu. Küçük bir kamyonet o sularda
yelken açmış bir tekne gibi bizim sokağımıza sapıp evimizin

önüne park etti. Uzun siyah saçlar kamyonetin ön camını kararttı. Direksiyona dolanmış parmakların tırnakları çok kırmızı ve uzundular. Dikiz aynasından gümüş renginde bir dua tespihi sallanıyordu.

“Baba,” diye seslendim omzumun arkasından, ellerimi kot pantolonuma silerek.

Babam kalkıp arkamda durdu, deri ve toprak kokuyordu. “Anlaşılan döndü yine.” Biraz homurdandıktan sonra lavaboya sarı bir balgam tükürdü. “Dışarı çık, Sierra. Annene merhaba de.”

Annem evi ilk kez üç yıl önce terk etti. Bir sabah kahvaltı hazırladıktan hemen sonra. Anahtarlarını ve paltosunu alıp kış bahçemize yalın ayak çıkışını seyrettim. Karın üzerinde bıraktığı ayak izleri serçe izleri kadar hafifti. Daha sonra babama annemin neden gittiğini sorduğumda basitçe, “Bazen insanın mutsuzluğu ona aile gibi, halk gibi, hatta kabile gibi büyük bir şeyin bir parçası olduğunu unutturur,” diye cevapladı.

Annem arada sırada burada bıraktığı takılarını ya da çantalarını almak için bir iki günlüğüne geliyordu fakat babam bir süre sonra annemin eşyalarını bir koliye koyup döşeme altı boşluğuna yerleştirdi. Annemin ziyaretleri onsuz yaşamayı öğrenmemi mümkün kılacak kadar seyrekti. Başlarda kolay olmadı. Bazen okulda ya da kilisede gülünç bir fıkra duyduğumda ilk düşüncem, *annene anlatmalısın*, olurdu. Fakat onunla zaman geçirme, ona bir şeyler anlatma, onun bir parçası olma arzusu yavaş yavaş yok oldu. Onun her seferinde yok olduğu gibi.

Annem döndüğü ilk gece önlüğünü bulamadığı için yemeği babamın eski tişörtlerinden birini giyerek hazırladı. Sesi sonuna kadar açık mutfak televizyonunda *Bu Gece Eğlence* programı eşliğinde kendi yağında acı yeşilbiber soslu domuz pirzolası pişirdi. Ne zaman ödevimi yapmakta olduğum sehpadan başımı kaldırıp baksam onu mutfakta dolapları ve çekmeceleri açık ka-

parken görüyordum. Ne aradığını merak edip yardım önermeyi düşündüm fakat annemin evimizde bir şey bulup bulamamasının artık umurumda olmadığını idrak ettim.

Annem nihayet beni ve babamı yemek masasına çağırdığında sırt çantamdan şeker bebeğimi çıkardım – Miranda Martinez-Cordova. “Yemek saati,” diye fısıldadım, ona keçeli kalemle çizdiğim yüzü hayranlıkla seyrederek. Gözleri iri ve geniş, kırpikleri kısaydı. Ağzında düz ve huzurlu bir gülümseme vardı.

“En sevdiğin yemek,” dedi annem, babama tabağını uzatarak. Babam tabağı alıp başının üzerinde çevirdikten sonra masaya oturdu. İkisi hiçbir şey olmamış gibi davranıyorlardı, annem her gün mutfakta yemek pişiriyormuş gibi. Babamın yalancı olduğunu hissettim, ilişkileri bu kadar kötüyken nasıl hiçbir şey yokmuş gibi davranabiliyordu?

“İçecek bir şey ister misin, Sierra?” diye sordu annem.

“Hayır,” dedim, Miranda’nın ağzını örterek. “Hiçbir şey istemiyorum.”

“Saçmalama,” dedi annem. “Kadın oluyorsun. Kadınların vitaminlere ve besleyici desteklere ihtiyacı vardır. Biraz süt iç.”

Annem bir zamanlar içinde bardakların bulunduğu ocağın yanındaki küçük dolabı açtığında babam bıçağını hafifçe sallayarak onu düzeltti. “Lavabonun solunda.”

Annem başını yana eğip gergin bir biçimde gülümsedi. Bardağa süt doldurduktan sonra önüme koydu ve Miranda’ya çabuk bir bakış attı. Robbie ona küçük kız kardeşinin bebekliğinden kalma pembe çizgili bir elbise giydirmişti. “Oyuncak bebeğin de bir tabak ister mi?”

“Oyuncak bebek değil o. Ayrıca katı gıdayla beslenemeyecek kadar küçük.”

Annem bir kahkaha atıp yerine oturdu ve babam şükran duasına başlayınca gözlerini kapattı. Miranda ile ben gözlerimizi kapatmadık. Annem eski tişörtü çıkarmış, dikişleri pek çok yerinden sökülmüş beyaz çiçek işlemeli mavi bir elbise giy-

mişti. Dudakları daha ince, siyah saçları hatırladığımdan daha kısaydı. Eskiden sadece gümüş takardı fakat şimdi boynunda altın bir kolye vardı, ince örgülü zinciri esmer teninin üzerinde parılıyordu.

Annem ve babam âmin dedikten sonra istavroz çıkardılar ve annem kızıla çalan kahverengi gözlerini açtı. Göz makyajı kumdan bir oluşumu andırıyordu. “Biliyor musun,” dedi, bana dönerek, “Tuz bitti sandım. Az kalsın ödünç almak için yan komşu Bayan Kelly’ye gidecektim. Sonra buldum.”

“O öldü,” dedim, kamburumu çıkarıp çenemi Miranda’nın başına dayayarak.

“Ne?”

“Artık yaşamıyor.”

Babam usulca, “Yaşlı Bayan Kelly geçen kış rahmetli oldu, Josie,” dedi.

Annem, “Ah,” dedi ve tabağına baktı. Hemen özür diledi ve sessizce yemeye devam ettik. Üzerimizdeki tavan vantilatörü hızla dönüp havayı yarıyor, bize serinlik dalgaları gönderiyordu. Annem ile babam bakışıp duruyorlardı – gülümseyerek, çiğneyerek, gülümseyerek, yudumlayarak, biraz daha gülümseyerek. Bir süre sonra neşeleri canımı sıktı ve sütümün kalanını diktim. Sonra, mümkün olduğunca sert bir biçimde boş bardağı masaya çarptım.

“Söyle bakalım, *Josie*,” dedim, “Denver’a neden geldin? Yoksa arabayla gezinip insanlara domuz pirzolası pişirmek sıklıkla yaptığın bir şey mi?”

“Sierra,” diye bağırdı babam. “Annene asla ön adıyla hitap etme.” Başını salladı. Gözlerimi gözlerinden kaçırdım.

Annem tatlılıkla gülümsedi. “Bana okulundaki çocukların batı tarafında keşfettikleri Kızılderili kemiklerinden söz et.”

Aniden midemden hazımsızlık gurultuları yükseldi. “Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum,” dedim, Miranda’yı okşayarak.

“Tabii ki biliyorsun,” diye araya girdi babam. “Şu Roberto

Martinez, kemikleri bulan çocuk, şeker bebek bakımında senin eşin değil mi? Okul projesinde?”

“Düşünsene,” dedi annem. “O kemikler bütün o zaman zarfında Saguarita’da ayaklarımızın altındaymış.”

“Bu doğru değil,” dedim. “*Senin* ayaklarının altında değil-lerdi.”

Annem hafifçe kıkırdadı. “Ben uzun süre buradaydım, Sierra. Saguarita’ya dair birkaç şey bildiğimi düşünüyorum.”

Ona hiçbir şeye dair bir şey bilmediğini söylemek isteme-ye rağmen yüzümü kucağıma çevirip sustum. Yemekten sonra odamda oturdum ve kulağımı serin beyaz kapıya dayadım. Babamın boğuk ve alçak bir sesle anneme yolculuğunun nasıl geçtiğini sorduğunu duyabiliyordum – yol koşulları, ince bahar karı, vadiyi geçerken önüne dağ keçileri fırlayıp fırlamadığı. Ona neden döndüğünü ya da bizi özleyip özlemediğini sormadı – düşünmenin bile canımı yaktığı sorular. Kapıdan uzaklaştım ve Miranda’yı köşeye fırlattım.

18

“Sabaha kadar ağladı. Hiç uyuyamadım,” dedim Robbie’ye ertesi sabah, Miranda’yı kollarına bırakırken. Okul başlamadan yarım saat önce salıncakların bulunduğu her zamanki yerimizde buluşmuştuk. Hava serindi, gözleme ve çiğ kokusu vardı.

“Nasıl ağlayabilir ki?” diye sordu Robbie. “O şekerden.”

Güneş doğuyordu. Işık pembe ve altın sarısı kadife şeritler hâlinde iniyordu. Annem bir keresinde bana bunun melekle- rin kurabiye pişirmekte oldukları anlamına geldiğini söylemişti. “Bebeklerin yaptığı bu değil mi? Ağlarlar, sıçarlar ve biraz daha ağlarlar.”

“Hey,” dedi Robbie çatlak ağzını yana büzerek. “Elbisesi ne-rede?”

“Kaybettim.”

Robbie iç geçirdikten sonra eğilip sırt çantasını aldı. Ön cebinden bir bebek bezi çıkardı. “Şunu giydir. Bir gece önce-

ki bebek bezini giyerse puanımız kırılır.” Miranda’yı çakılların üzerine yatırdı ve ona o sabah çizmiş olduğum kederli ve mahmur ifade karşısında kaşlarını çatı. Miranda’nın kirpikleri tarantulayı andırıyordu ve dudakları aşağı doğru kıvrıktı. Robbie bebek bezini giydirmeye çalıştı, yapışkan kısımlarını birkaç kez açıp kapattı.

“Söylesene,” dedim tepesine dikilip, “nasıldı?”

“Ne nasıldı, Sierra?”

“O ölü insanların kemiklerini bulmak. Korkutucu muydu?”

Robbie sonunda bebek bezini giydirmeyi başardı. Miranda’nın siyah keçeli kalemle çizilmiş yüzünü okşayıp bir sıçrayışta ayağa kalktı. “Korkutucu değildi,” dedi. “Fakat tuhaftı, biliyor musun? Bütün hayatlarımızı burada yaşadık ama kimse-nin toprağın altındaki bu eski kemiklerden haberi yoktu.”

“Sanıyorum,” dedim, babamın arka bahçemizdeki mavim-tırak hamağı astığı çam ağaçlarını düşünerek. Köklerinin atalarımızın ölü bedenleriyle temas ettiklerine kuşku olmadığını söylemişti, hem İspanyol hem de Kızılderili atalarımızı kastederek. Ben o çam ağaçlarının gölgesinde oynar, iki elimle sıkıca kavradığım bir taşla içindeki fıstıklar için kozalakları kırardım. Kabuklarından çıkardıktan sonra süngerimsi fıstıkları ağzıma atardım. Onları yutmazdım ama. Topraktan ya da başka bir yerden içime ölümün zerresini bile katmaktan korkardım. “Her şey eski burada. *Her şey.*”

Robbie başını salladı. Miranda’yı kollarında ancak küçük kızların bebeklerini salladıkları gibi sallıyordu. “Annenin yine döndüğünü duydum. Anneannem onu Gökkuşağı Market’te domuz pirzolası satın alırken görmüş.”

Çakılları tekmeledim, ayakkabılarımı buruşturdum. Aramızda tozlar uçuştı. “Döndü kancık,” dedim.

Robbie, Miranda’nın kulaklarını örtüyormuş gibi yaptı. “Kızım,” dedi, “annene kancık deme. Miranda sana kancık diye hitap etsin ister miydin?”